HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

טומאה חמורה ליכא עושה ביוצא בה. מאחר שמטמאה נגלה את הלבן אין לותו לבן לבוש חוזר ומטמא לבן שאין מטמא לבן נגלה את הטומאה לבגד לבוש חוזר ומטמא לבוש מדרבנן: **הכשר ארץ.** שיכשירו ארץ להכישו לידי טומאה: **שאין סופן לטמא טומאה חמורה.** חין לך לובש מטמא לבן: **שום טומאה קלה.** לא פס לחמת טומאה חמורה דין הוא שמטמא נגלה מחשבה אלא מצינו שום טומאה שמטמא טומאה חמורה שמחשבה לריכה הכשר כדי לובשים יש עליהם שום טומאה קלה ולריכין הכשר הלכך הכא נמי בעינן מחשבה: **לענין מעשר.** דהוחיל ונמלך עליהן לאדם הויא מחשבה ולריכין במעשר: **הפיאה.** פוליו"ל: **והקורנית.** שדרי"ה: **נשמרין.** ס"ד אם היו נשמרין לאכילת אדם: **אלא לאו דזרעינהו לבהמה וקתני.** אם חזר ושמרן לאדם הויא לאדם **חיישי.** וכיון דשמייהו לאדם מאי אם היו נשמרין הכי קאמר אם האכל משמרת פירותיהם לגלה הוי הפקר מייבין: **מפיג רב חסא.** לרבה: **ואם איתא.** לעניין מעשר הויא מחשבה הא אינה עושה כיוצא בה אמר בטומאה קלה שעושה כיוצא בה אמר ליה אביי כל הכן הוא ומה טומאה חמורה דקילא דאינה עושה כיוצא בה מטמאה שלא במחשבה טומאה קלה דחמירא דעושה כיוצא בה אינו דין שמטמאה שלא במחשבה אלא אמר רב ששת הכי קאמר לא אם אמרת בטומאה חמורה שכן אינה לריכה הכשר תאמר בטומאה קלה שלריכה הכשר ומי לריכה הכשר והתנן [ו]שלשה דברים נאמרו בנבלת עוף טהור לריכה מחשבה [א]ואינה מטמאה אלא בבית הבליעה [ב]ואינה לריכה הכשר נהי דהכשר שרץ לא בעיא הכשר מים בעיא מאי שנא הכשר שרץ דלא בעיא כדתנא דבי רבי ישמעאל נמי לא תבעי כדתנא דבי רבי ישמעאל [ג]דתנא דבי רבי ישמעאל [ד]על כל זרע זרוע אשר יזרע מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה לריכין הכשר [ב]אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה לריכין הכשר [ה]יצתה נבלת עוף טהור שסופה לטמא טומאה חמורה שאין לריך הכשר אלא אמר רבא ואיתימא רב פפא שום טומאה חמורה בעולם שום טומאה קלה בעולם אמר רבא ומודה רבי יוחנן לענין מעשר דמחשבת חיבור שמה מחשבה אמר רבא מנא אמינא לה [ו]דתנן [ה]הסיאה והאוזב והקורנית שבחצר אם היו נשמרין חייבין היכי דמי אילימא דזרעינהו מתחלה לאדם לריכא למימר אלא לאו דזרעינהו מתחלה לבהמה וקתני אם היו נשמרין חייבין אמר רב אשי [ו]הכא בחצר שעלו מאיליהן עסקינן וסתמא לאדם קיימי והכי קאמר [ז]אם החצר משמרת פירותיה חייבין ואם לאו פטורין מתיב רב אשי [ז]כל שחייבין במעשרות מטמאין טומאת אוכלין ואם איתא הא איכא הני דקחייבין במעשר ואין מטמאין טומאת אוכלין אמר רבא הכי קאמר כל מין שחייב במעשר מטמא טומאת אוכלין ה"נ מסתברא מדקתני סיפא [ח]כל שחייב בראשית הגז חייב במתנות ויש שחייב במתנות ואין חייב בראשית הגז ואם איתא האיכא טרפה [ט]דחייבת בראשית הגז [י]ואינה חייבת במתנות אמר רבינא הא מני רבי שמעון היא [י]דתנן [יא]ר"ש פוטר את הטרפה מראשית הגז אמר רב שימי בר אשי תא שמע [יב]המפקיר את כרמו והשכים בבקר ובצרו חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפאה ופטור מן המעשר והא אנן תנן כל שחייב בפאה חייב במעשרות אלא לאו שמע מינה מין קתני שמע מינה [יג]תנן התם [יד]מודים חכמים לר' עקיבא [טו]בזורע שבת או חרדל בשנים ושלשה מקומות שנותן פאה מכל אחד ואחד והא שינוי קונה מבל להפרים מן העומרים או מן הכרי לא קנין קנה דבעלמא נמי כל דלחמר רחמנא לא תעניד לי עניד לא מסני לרבה: והא מפקיר כרמו פטור מפיאה לר' ישמעאל כיון דדרשי תעזוב יתירא לדרשא אחריתי וא"כ היכי מוכח הכא אליבא דרבא דמין קתני דילמא מתניתין דכל שחייב בפיאה חייב במעשר ר' ישמעאל היא וי"ל דאף לרבא התעזוב יתירא אתא נמי למפקיר (עצמו) [כרמו] ותתרי ש"מ דהא אביי גופיה דמוקי תעזוב למפקיר כרמו מוקי לה נמי למפרישו מן העישה בפ"ק דתמורה דלא תימא אי עניד מהני:

ו) [שקלים פ"ח ה"ו] [נעיל נ: וש"נ] ושם מיתת שלשה עשר, ז) זבחים קט. מולין קכא. ח) [מעשרות פ"א מ"ט, ד] [נעיל נ:], ט) [נקמן עמוד ב'], י) [נ"ל דתניא], יא) מולין קו:, יב) ב"ק נד. מולין קלד: תמורה ו. נדרים מד: [ב"ק כח.], יג) פאה פ"א מ"ו, ב, יד) [דמיים פ"ו מ"ב, ו] [ב"ק לד.], טו) [דמיים כה:], טז) [נקמן כד. ב"ק לב.], יז) [ויקרא יט], יח) [סוכה כ:, מולין עח.], יט) [נ"ל ולר' ישמעאל], וכן בכתי"ת. רש"ס].

תורה אור השלם

1. וְכִי יִפֹּל מִנְּבֵלָתָם עַל כָּל זֶרַע זָרוּעַ אֲשֶׁר יִזָּרֵע טָהוֹר הוּא: ויקרא יא לז

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אלא וכו' תפנה שהיא עומדת בחלר מוכל לחם אחת ופטור וכו' נותנין עליו חומרי לחם:

לעזי רש"י

פוליו"ל. מנחה (צמחה). שדרי"ה. צתרה (צמחה). טי"ר. להכתים (לעבד בשיטת כתמים, כלומר ללקט בו פה ושם). אני"ט [אניי"ד]. שֶׂבֶת (צמח ריחני).

מוסף רש"י

מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה. כגון לחם ובגדים (זבחים קח.) זרעים אינן נעשין אב הטומאה עולמית, ואפילו נגעו בחם שהוא אבי אבות, ואינן נעשין אב לטמא לחם ולכלים, דתניא בפרק לטיגא בחם (מועה לחם, מכאי קרק לכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא טומאת והנפש הנוגעת בחומו טמא טומאת עד הערב, וכי כתיב הכי קרק בדבר שיש לו טהרה בהאלה ובטבילה כתיב, לכתיב לעיל מיניה והזה הטהור על הטמא וגו' וכשהוא טמא מאי והנפש הנוגעת, יצתה מוכלין ומשקין וכלי מרם טובלו ואין להם טהרה במקוה אין נעשין אב הטומאה (חולין קכא.). **צריכין הכשר.** לכך המכשירין לקבל טומאה, כגון מחית מים ומגע ארץ (זבחים קה.). **אף כל שאין סופן כר'.** כגון שאר מוכלין (שם). **כל שחייבין במעשרות מטמאין טומאת אוכלין.** חלין חייב לך במעשר אלא מוכל (לעיל נ.). **והשכים בבקר ובצרו.** וחכם היה לישבו עלמו (נדרים מד:) קודם שיבאו עניים לבלוט שיהו בהפקר אם היו קודמין (לקמן צד.). **חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפאה.** כמו שפלר כרם (נדרים שם) דלמ"ג להפקר פטור מכולם, דכתיב לאלן שדך לכרמך, מכאי מעזוב יתירא דמעוטי כי האי גוונא דלא הוי הפקר לפטור, ומ"ש שפטור מן המעשר, וכבל היו כתיב מעזוב יתירא כר' (ב"ק צד. וכני"ז שם כח. חולין קלד: ותמורה ו.). **ופטור מן המעשר.** לפי כתיב ביה מעזוב יתירא (ב"ק כח.).

עין משפט נר מצוה

כה א מיי' פ"ג מהל' מעות המעשה הל"ח:
כו ב ג ד מיי' פ"ג מהל' מעשה הל"ב:
כז ה ו ז מיי' פ"ב מהל' תרומות הל"ב:
כח ח מיי' פ"י מהל' כלים הל"ו:
כט ט טוש"ע יו"ד סי' קפ סעי' ו:
ל י מיי' פ"ה מהל' מעות עעייט הל' מ:
לא כ מיי' שם פ"ג הל"ח:

תום' הרא"ש

שם טומאה חמורה בעולם. דאינה צריכה הכשר בשום מקום תימה ליפלוג במחשבה גופה שלא מצינו טומאה חמורה שצריכה מחשבה בשום מקום אבל טומאה קלה צריכה מחשבה ונבלת עוף טהור כדאמרינן לעיל דצריכה מחשבה היינו לצרף פחות מכזית עם פחות מכביצה אוכלין כדפרש"י אבל בכזית ממנה מטמא אדם וכלים בלא מחשבה ומיהו נבלה בעינן שתהא ראויה לגר לבר פדא והיינו כעין מחשבה: **אלימא** דזרעינהו מחחל' לאדם ואם היו נשמרים דקתני היינו דמעיקרא היו נשמרין לאדם: **אלא** לאו דזרעינהו מתחלה לבהמה. ואם היו נשמרין דקתני היינו שמכאן ולהבא נשמרין לאדם ותימה אמאי קתני שבחצר דבשלמא לפי המסקנא ניחא דמה שהן זרועין בחצר ז) שעלו מאיליהן דאין דרך לזרוע אלא בגנה וגם משום שזרועין בחצר הוו סתמייהו לאדם דנראה כשהן רכין קודם שיתקשו אבל בגינה אין סתמייהו לאדם. לפי שאינן ניכרין מתי יתקשו אבל השתא דמיירי שייחדם לאדם מה לי בחצר מה לי בגינה ר"י"ל משום דבתרי בבי דדרשה תנא נמי גבי חצר תאנה העומדת בחצר אוכל אחת ופטור ואם צירף חייב גפן טעונה בחצר כר'. וכן הקורנית שבחצר כר'. וקס"ל הני בבי דדרשה חצר (דרישא) קובעת היכא דצירף בדבר שנגמרה מלאכתו וסיאה ואזוב וקורנית אצירוף דלעיל קאי אינמי בלא צירוף נמי חייבין בחצר שאין רגילין לצרף לעשות מהן גורן וחשיב ממילא גמר מלאכתן והא דתנן פ"ח במס' שביעית כל שאינו מיוחד לא לאוכל אדם ולא לאוכל בהמה חישב עליו לאוכל אדם ואוכל בהמה נותנין עליו חומרי אדם וחומרי בהמה כגון האזוב והקורנית והסיאה לא ק' להך דשמעתין דאמרי דסתמייהו לאדם קיימי דהיינו דוקא בחצר כדפ"ל. ועי"ל דסתמא להאי ולהאי קאי וה"ק אינו מיוחד לא לאוכל אדם גרידא ולא לאוכל בהמה גרידא אם חישב עליו לאוכל אדם לבד או לאוכל בהמה נותנין עליו חומרא של זה וחומרא של זה כלומר הכל לפי מחשבתו אבל אוכל שסתמו לאדם קאי אין יכול לשנותו לבהמה ע"י מחשבתו: **אלא** לאו ש"מ מין קתני ש"מ. תימה דאמרי' בריש הגוזל קמא דאביי סבר דלר' שמעון[ג] שינוי אינו קונה מדקאמר לא הפריש מן הקמה יפריש מן העמרים ר' ישמעאל אומר אף מן העישה ורבא אמר בעלמא שינוי קונה והכא משום דכתיב תעזוב יתירא. ולאביי תעזוב יתירא למפקיר כרמו. א"כ לרבא

ז) נרלה ל"ל דמה שהן זרועין בחלר מפתמת עלו מאליהן. ג)[נ"ל דלר' ישמעאל]